Ella (o la Solitud)

La veïna del 2n 2a, l'Elvira, avui ha complert els 75 anys. Com sempre que ens creuem al portal, em convida a casa a fer un cafè. Avui, en motiu del seu aniversari, accepto per primera vegada. En entrar a casa seva em sorprèn la visió d'un pis buit i fred, sense familiars ni pastissets d'aniversari. L'Elvira em condueix al menjador, on em serveix una tassa de cafè i m'explica la travessa que de bon dematí ha emprès fins al supermercat. "Cada diumenge surto a comprar menjar per Ella i per a mi". Pensant que al dir Ella es refereix a alguna parenta seva li pregunto pels seus fills. M'explica que fa anys que cap familiar la visita. "Es deuen haver oblidat de la meva adreça", em diu amb tristesa. "Llavors qui és Ella?", m'aventuro a preguntar-li. "No ho vulguis saber mai, fill", em respon, amagant rere un floc de pèls blancs la dèbil caiguda d'una llàgrima.

Un cop a casa comprenc que l'Elvira és una de les més d'un milió i mig de persones grans residents a Espanya que viuen en completa solitud, tancades a casa seva i sense cap mena de perspectiva de futur. Entenc que quan em parlava d'Ella es referia a la que s'ha convertit en els últims anys en la seva única companya i enemiga particular, acoblada dins de casa seva a la força, impregnant-ho tot d'una atmosfera d'abandó. I es que la solitud de les persones grans s'ha convertit en un tema important ignorat per molts, un problema que cal tractar amb tacte i delicadesa; necessitem retornar amb forma d'afecte el que aquestes persones han donat al món al llarg de la seva vida.

A les nits, imaginant-me la fràgil figura de les tantes Elvires que s'aixequen cada dia esperant el que saben que no arribarà, em pregunto que és el que queda quan la solitud és l'única companyia.

Ara visito a l'Elvira cada setmana. M'explica les seves batalletes de quan era jove, l'acompanyo a passejar per la riba del Segre i, fins i tot, en els dies bons, s'oblida durant uns segons d'Ella.

Pseudònim: Paranimf